

Båret av ham

Remi Skjæraasen

Innledning

Dette var plankekjøring og strake veien mot himmelen. Det er ikke alltid sånn. Livet skjer. Det var så ille at jeg ønska å avslutte livet. Jeg hadde planlagt at jeg skulle kjøre bil, så skulle jeg gi full gass og smelle inn i en... Jeg var bare et vrak og brukte all energi på å holde en fasade. Jeg klarer ikke mer. Jeg har prøvd alt. Vær så god, Jesus, jeg klarer ikke mer. Det som har skjedd inni meg, har forandret meg fullstendig. Jeg har ikke angst lenger. Å ha en fred. Nå gråter jeg. Men å kunne påta seg hans byrde, som han sier er lett. Det å bli båret av ham isteden, det er noe annet.

Hjertelig velkommen. I dag har jeg den store glede å snakke med Remi Skjæraasen, som skal fortelle om noe av det han har opplevd med Jesus. Det er et sterkt vitnesbyrd. Jeg gleder meg til å høre mer om det. Det er ikke første gang vi er i en sånn setting som dette. Medieproduksjon, kameraer. Det har vi vært borti i filmbransjen. Remi og jeg har jobbet sammen på et par prosjekter. Tre. Da var jeg bak kameraet, du var foran. Nå er det ikke et manus vi skal bringe ut, men din egen historie om hva du har opplevd. Vi kan bare begynne der. Hvordan var din første introduksjon til den levende Jesus?

Barndom og Bonnke-konferansen

Jeg er jo født og oppvokst i et kristent hjem. Jeg har fått inn gudstroen og Jesus helt fra barnsben av. Det er jeg veldig glad for. Så er det sånn at etter hvert som man blir eldre, begynner man å leve på mor og fars tro. Det var opplevelser som jeg synes er verdt å åpne opp om. De har satt dype spor i meg som gjorde at jeg aldri kunne tvile på det. Mamma

og pappa ble med på denne reisen da Christ for all Nations hadde opplegg i Frankfurt i et år. Så var de i Birmingham i England året etter.

Hvor gammel var du da?

Kan ha vært 8-10 år, rundt der.

Han reiste utenlands. Da var det med Reinhard Bonnkes konferanse.

Det er helt riktig.

Det var der han virka på sitt verste. Nei, på sitt største!

Det var en veldig opplevelse. Vi var en familie med fem barn. Jeg var yngst. Det er ikke billig å dra på ferie. Pappa var en Petter Smart. Han gjorde vår gamle folkevognbuss om til en sardinboks med liggeplasser. Vi lå som sild i tønne. Vi la ned seterygger og laget flatseng i hele bilen, for å gjøre det billig.

Det var både hotell og transport i samme folkevogn?

Det var det. Det var bagasje på gulvet under. Det var ikke så strenge regler som i dag den gangen. Vi satt i flatseng på motorveien.

Godt at Herren var med. At det ikke ble bråstopp. Da hadde alle flydd ut gjennom ruta.

Da vi kom dit på konferansen var det fantastisk. Jeg ville ikke være med på barneopp-
legget, men på hovedmøtene. Det var der det skjedde mye spennende. Jeg husker som
liten gutt at jeg satt oppe i auditoriet der. Det var en diger idrettshall. Tribunene heter
det. Å se folkehavet og plutselig... Det bare kom noen krykker og full jubel. Folk ble hel-
bredet uten at noen la hender på dem. Det gjorde sterkt inntrykk på en liten gutt. Jeg satt
med kulerunde øyne og bare fikk det med meg. Folk som ble båret inn og gikk ut igjen.
Det var fantastisk. Det var et veldig nærvær av Gud. Man kunne nesten ta og føle på det,
det kunne jeg aldri glemme. Det satte spor.

Et personlig valg

Det var videre det siste året på barneskolen det var en brytning for meg. Det hadde vært
en del husmøter hjemme. Nabolaget hadde fått det med seg. Det begynte å bli mobbing
og utestenging. De vendte meg ryggen. Da også mine eldre søsken flytta hjemmefra og
gikk på skole, og begynte å etablere seg selv, da beslutta mamma og pappa å flytte, etter
at hele ungeflokken var flyttet ut. De skulle da på bibelskole i Bergen. Da besluttet de
at jeg skulle flytte etter. Jeg kjente egentlig på en lettelse. Man skulle mene det var et
problem for meg. Men situasjonen var blitt som den var blitt. Det var en lettelse å bare
komme bort. Begynne med blanke ark. Jeg begynte på en kristen skole der med et kristent

ungdomsarbeid som jeg var en del av. Da var jeg 13 år. Det ble et vendepunkt for å ta et personlig valg for Jesus.

Hva var det som gjorde at du skjønte at du måtte ta det valget? Var det folk som hjalp å lede deg i den retningen eller summen av opplevelsene?

Summen av det var en forkynnelse av evangeliet i dette ungdomsarbeidet. Og også at du måtte ta et personlig valg. Du kan ikke leve på mamma og pappas tro. Det hadde jeg kanskje gjort, men jeg hadde ikke konkret invitert Jesus inn i hjertet og sagt: "Jesus, bli herre i mitt liv." Da husker jeg en kveld alene. Det var et nytt boligfelt som skulle etableres. Veier var sprengt ut. Det var ingenting der. På kvelden var det stappmørkt i det området. Så gikk jeg der på disse nye, utsprengte veiene og sånn. Gikk der og ba. Jeg husker det var en sterk opplevelse. Jeg begynte bare å gråte. Jeg kjente en kjærlighet alene i mørket der, med utsikt over Nordåsvannet. Det var en fantastisk opplevelse.

Spesielt når man har vært i slike miljøer der det har skjedd så mye sammen med andre mennesker. Men å få den frelsesopplevelsen helt utenfra, helt alene på en utsprengt byggeplass. Det syns jeg er litt sterkt.

Ja. Mange av de sterkeste opplevelsene jeg har hatt, har jeg hatt alene med Herren. Det er veldig trostyrkende. Man trenger ikke en atmosfære eller en setting, noe spesielt. Det er den analoge Jesus, uten noen som helst påvirkning. Det er ekstra viktig når en er i slike miljøer der det er lett å bli revet med. Å få oppleve at Jesus er ekte helt på egen hånd. Det går ikke an å komme og stille spørsmål på den måten. Kanskje blir vi overtalt av noen her.

Helt klart! Masse positivt, masse som skjedde. Veldig bra miljø. Masse ungdom. Så er det jo bra.

Møtet med veggen

Dette var plankekjøring og strake veien mot himmelen. Det er ikke alltid sånn. Livet skjer. Ting ble jo verre når man på en måte hadde etablert seg i et annet miljø. Først jeg med kone og ventet første barnet. Jeg var sivilarbeider, og så husker jeg, da var jeg vel 19–20 år gammel. Så begynte man å se litt usunne ting bak fasaden hvor man jobbet i menigheten som sivilarbeider. Så så man... Det begynte å skake litt ved troen. Det gjorde at man gikk på en smell. Det var summen av alt. Det var ikke bare menigheten. Det var også at jeg drev firma med et par kamerater, ventet første barnet og jobbet altfor mye. Jobbet om natta, var på jobb på dagtid. Så møtte man den berømte veggen. Da gikk jeg på en kraftig smell. Ble veldig deprimert. Klarte å karre meg opp igjen, men det er noe jeg sleit med i 20 år.

I det momentet jeg møtte veggen var det så ille at jeg ville avslutte livet. Jeg hadde planlagt å kjøre bil. Så skulle jeg gi full gass og kjøre videre. Jeg skulle smelle inn i en fjellvegg, og det skulle se ut som en ulykke. Jeg gjorde det en kveld. Jeg kastet bilen på busslomma og begynte å gråte. Jeg så for meg kona mi som var høygravid. Dette er ikke slutten. Dette kan jeg ikke gjøre. Det gikk opp og ned etter det. Vi flyttet på oss i 2004 til Trysil. Nissen var med på lasset, jeg var fortsatt deprimert. Kona har måttet bære veldig mye. Vi fikk etter hvert en barneflokk på fem, vi også, som mine foreldre. Det har sikkert ikke vært lett for henne å bære mye av byrden med barna og hjemmet. Jeg jobbet også veldig mye. Jobbet i en bilforretning fra 2007, av og på der. Jeg er en sånn som ikke klarte å balansere. Jeg ga bønn pinne når alt var oppe og gikk, helt til det ikke gikk lenger. Det var da hun måtte bære mye hjemme.

– Var du enten borte eller uten overskudd? – Begge deler. Jeg var mye borte. Når jeg var hjemme, var jeg et fullstendig hjemmeverak. Tungsinn og fullstendig tafatt. Jeg brukte all energien på å holde en fasade. Da var det Remi som fikk den klovne- og moroklump-rollen, som jeg har vært siden jeg var liten. Nå brukte jeg masse energi på det. Å jage fasade er slitsomt. Det er vi ikke laget for, noen av oss. – Nei.

Årene, de gikk jo. Vi hadde et pauseår. Vi flyttet til Hamar et år for å prøve noe annet. Alle ville hjem etter et år. Vi kom tilbake igjen. Jeg begynte i den samme bilforretningen som i 2007. Så var det litt eierskifte og lederskifte i den bedriften. Så... Det var en kollega og venn der, som plutselig ikke kom på jobb en dag. Jeg dro for å se etter ham. Lurte på om det hadde skjedd noe på veien, at han ikke hadde dekning. For å korte ned det: Etter hvert fant jeg ham hjemme. Da hadde han avsluttet livet. Det var tøft å oppleve å finne ham på den måten. Samtidig ble det også... Min egen depresjon forsvant da jeg så elendigheten det førte med seg. – Så etter 20 år i mørket selv, noe sånt ville gjøre alt mye verre? Men da slapp det? – Det slapp helt. Da slapp det. – Vil du forklare hvordan det var? Var det momentant, der og da? – Det var som å flippe en bryter. Jeg satt med det som jeg hadde sett var brent fast i netthinnen. Natten etter drømte jeg. Der jeg så ham sitte i sin knelende posisjon, der jeg fant ham, kommer Jesus ut av et voldsomt lys og legger armen rundt ham og sier: «Det går bra, han er hos meg nå.» Det satte meg fri i forhold til det. Samtidig hadde jeg masse herlige folk og familie rundt meg som jeg kunne prate med. Det var jo... At jeg ble kvitt depresjonen min, når jeg ser det nå, det måtte til for at jeg skulle klare det som lå videre foran meg. Hvis jeg hadde vært deprimert... Det var jo flere utfordringer som sto i kø.

Og det var jo... Den nye eieren av bedriften slet med rus og psykiske problemer. Det ble etter hvert veldig krevende for bedriften og de ansatte, og for meg som leder. Jeg husker at jeg hadde masse angst. Jeg våknet på morgenen, lå i fosterstilling. Følte at jeg nesten ikke fikk puste. Kastet opp på morgenen før jeg dro på jobb. Kastet opp på vei til jobb. Det var en veldig, veldig stor belastning. Etter hvert hadde også han gjort det vanskelig økonomisk sett, og det gjorde at han malte seg inn i et hjørne. Han valgte å avslutte livet

sitt. – Huff. – Det var i 2019 og 2023. Det var litt sånn... – På samme arbeidsplass? – På samme arbeidsplass. Alt satte denne bedriften i fare for å gå under. Vi, de ansatte, klarte å holde det gående nesten et år. Men da var det ikke mulig lenger. Da gikk den konkurs. Jeg husker det å bli kastet ut i intet. Vi prøvde og prøvde alt mulig for å få det til. Vi fikk ikke leie det gamle lokalet, vi fikk ikke kjøpe konkursboet. Alt ble stoppet av det som vi prøvde å få til.

Den 24.

Så var det min mor som fikk et ord. Da jobbet vi med en ny eiendom. Huseieren der var for så vidt positiv. Det var en del som måtte på plass. Min kjære mor fikk et vers fra Haggai. Vi sto mellom: Vi må finne et nytt sted å være, det gamle går ikke. «Dette siste huset skal få en større herlighet enn det første hadde,» sier Herren, herskarenes Gud. «På dette sted vil jeg gi fred,» sier Herren, herskarenes Gud. Det var en stadfestelse. Vi hadde pratet sammen med kollegaene om at vi måtte gi opp det gamle stedet. Der kom vi aldri... Vi måtte bare glemme det gamle stedet. Inn i nye lokaler, der ville vi få fred. Vi måtte ha på plass budsjetter og sikkerhet fra banken osv. for å kunne få lov å leie de lokalene. Da leste jeg videre: «Ennå har verken vintreet, fikentreet, granatepletreet eller oljetreet gitt frukt. Men fra i dag av vil jeg velsigne», altså fra 24. dag i 9. måned. Jeg husker jeg skrev det i kalenderen min.

Det nærmet seg den 24. Jeg hadde fortsatt ikke fått noe svar eller avklaring. Vi ventet kun på banken, som skulle komme med bekreftelse så vi kunne sette i gang. Jeg var så stressa! Dette rører jo min historie veldig dypt. Jeg hadde vært på kne hjemme på plattingen og sagt til Jesus at jeg ikke klarer mer. «Jeg har prøvd alt. Prøvd å holde dette sammen, redde bedriften med kollegaene. Det går ikke. Alt blir stoppet. Jeg har prøvd å søke på andre jobber. Jeg får ingenting.» Jeg sa: «Vær så god, Jesus. Ta alt sammen. Jeg klarer ikke mer. Jeg overgir dette.» Helt konkret. Jeg lå på kne på plattingen hjemme. Jeg hadde vår lille hund som lå og krabbet innimellom. Da lå jeg der og ropte. Den hunden var med meg.

Det var den 24. Jeg var så stressa fordi ingenting skjedde. Jeg hadde ringt kona og var helt stressa. Hun sa: «Hvis Gud har sagt det, blir det sånn! Slapp av!» Kvart på tre den dagen, 24. september, da kommer det en e-post fra banken. Han sier: «Jeg vil med dette bekrefte at alle garantier og alt er på plass fra vår side. Men først skal vi ha elgjakt.» – Det er Trysil-stil? – Trysil-stil. Samme dag fikk vi kjøpt en del av konkursboet fra den gamle bilforretningen, som vi måtte ha for å drive med biloppretting. Ting datt på plass, det ene etter det andre. Samarbeidspartnere som stilte opp, som har gitt rentefrie lån, som har gitt oss utstyr, bare hvis vi ville samarbeide med dem. Det har bare lagt seg til rette. Det er bare det rent arbeidsmessige. Men så er det også det som har skjedd inni meg som har forandret meg fullstendig. Jeg har ikke angst lenger. Jeg har en fred hver

dag når jeg våkner. Jeg sover godt om natta, som jeg også sleit med. Alle disse årene er borte. Nå kan jeg få starte hver dag med å lese og be. Det å kjøre fra hjemmet til jobb er som et lønnkammer. Der kan jeg bruke tid med Jesus på vei til jobb og ha en god start på dagen.

En ny vår

Jeg husker den uvisse perioden da alt dette var helt i det blå. Og jeg husker at du fortalte om den 24. dagen. Og den samtalen med kona har jeg hørt gjenfortalt, at hun måtte sette seg på huk. For dette var så dramatisk om det skulle være dårlige nyheter. Men du var så stressa for resultatet. Og den myndige erklæringen om at hvis Gud har sagt det, blir det sann. Bare det å forstå på avstand og se hva Gud har gjort i deg og rundt deg siden det? For dette er vel ... Hvilket årstall var det? Høsten 2024. Å se alt som har begynt å spire og blomstre rundt deg. Jeg føler at det kom en ny vår. Det er så merkbart. Det er ikke bare inni deg at den endringen har skjedd. Det er veldig merkbart for de rundt. Godt.

Når man ser tilbake på livet, jeg bruker å si det sann: Nå er jeg i en sann alder at jeg har like mye bak meg som foran. Den første runden av fotballkampen, som ble frarøvet og rundspilt. Måtte bære på depresjonen. Bære på frykten. Men da det snur, og hvordan da heller gudsfrykt kommer inn og bærer deg i stedet for at du må bære fiendens våpen som egentlig er mot deg. Det er en ganske unik forskjell. Nå er jeg klar for andre omgang etter å ha vært i garderoben, blitt brifet og fått ny giv. Sann var jeg klar for andre omgang, som er siste halvdel av livet mitt. Fantastisk.

Dette som du nevner med gudsfrykt og overgivelse, det kan vi snakke om i dagesvis. Men i din historie er det det som gjorde hele forskjellen for at Jesus skulle få slippe til. Du har fått en ekstra åpenbaring på hvor viktig det er. Det er jo det. Selv om jeg har hatt min tro, har jeg kommet på avstand. Depresjon og personlige problemer og angst skapte avstand. Jeg bruker å si det, vi nevnte på at Jesus måtte røre ved meg på nytt. Da jeg var på kne med den overgivelsen – han er jo en gentleman, så han påtrenger seg ikke – da jeg sa: «Ta det! Jeg klarer ikke. Jeg overgir det.» Da bare: «Takk skal du ha. Da kan jeg få gjort noe.» Det er jo sann det ofte er. Hvis man tviholder på noe, kommer du ingen vei. Frykt og bekymring, jeg bruker det bildet, det er som en gyngestol. Du har bevegelse, men kommer ingen vei. Så du må gi slipp og la ham få lov. Det er den berømte frie viljen som ofte står i veien. Av og til håper vi at Gud skal komme og kidnappe oss, og brøyte seg fram og gjøre innbrudd. Det er når vi slipper ham til, at han virkelig kan få det som han vil. Det er et så godt eksempel i ditt liv. Du kan peke på i kalenderen og på plattingen at du bestemte deg for å gi alt. Da kunne hjelpen nå fram.

I de opp- og nedstundene som har vært i livet, når jeg ser der det har vært endring, så er det nettopp det jeg har gjort. Da har jeg søkt ham, men det som er viktig, er å ikke søke ham bare når det er vanskelig. Men hele veien. For ellers blir han bare en livbøye, sann

som du har når det er vanskelig. Men han må være livbøyen hele livet. Veien, sannheten og livet. Det er ikke dermed sagt at alle problemene vil løse seg om du lever i Jesus. Det vil bli plenty med problemer, men du har da en som guider deg gjennom det. Så kan du ha fred i båten selv om det stormer. Det er det man ofte glemmer litt. Man hører vitnesbyrd om folk som har vært ateister, i det alternative. De har levd liv langt borte fra Jesus. Og så har du dem som har vokst opp kristne og kaller seg kristne, som også lever langt borte fra Jesus. Men som du var inne på, det å få en ny berøring av Jesus ... Jeg synes du kan bare forklare det. De andre fikk ikke hørt det i starten. Den blinde mannen Jesus la hendene på og rørte ved, spurte: «Jeg ser mennesker, de ser ut som trær som går omkring.» Det var bare første berøring, det var uklart. Jeg fikk overgi meg på nytt og Jesus fikk røre ved meg. Da så jeg Jesus klart, helt klart foran meg. Det var, og det er et veldig bra bilde. Veldig mange har det sånn. De er med i en menighet, de har sin tro, men det er blurry. Det er nødvendig med en ny berøring av Jesus for å se ham klart.

Gudsfrykt og fred

Når jeg også ser tilbake, hva har vært det største hinderet? Hva holdt meg borte, igjen? Hva skapte avstand? Det er frykt. Det er det som er problemet. Tenk om dette er feil. Tenk om det ikke er sånn. All den frykten og bekymringen for økonomi, for barna, for fremtiden, for det ukjente. Det er så mye, det koker ned til frykt. Vi må skille begrepene. Du har gudsfrykten. Det er frykt, men overhodet ikke redsel. Det er kjærlighet og frihet. Det er noe som holder deg nært til Jesus. Det gjør at du ønsker å vandre sammen med Jesus, den gudsfrykten. Ærbødighet og respekt for en hellig Gud som kan lede deg i hverdagen. Enten det går bra eller dårlig, er han der uansett.

Jeg hørte noen si at gudsfrykt ikke handler om å være redd for Gud, men å være livredd for å være borte fra Gud. Det handler om at vi ikke orker å være atskilt fra Gud. Da vil det drive oss nærmere Gud. Det synes jeg hjelper litt å åpne opp om hva det vil si å frykte Herren, og hva gudsfrykt er. Det er jo de ordene som er brukt i Bibelen. Vi vet jo at Gud er nidkjær og ikke finner seg i hva som helst. Men han er vår Far, og han elsker oss. Tanken på at vi skulle være borte fra ham, den frykten, når den får bli åpenbar for oss, da vil vi begynne å lengte etter ham på en ny måte.

Du kan se på Jesus i Getsemane. Han kjente på angsten, frykten. «Om det er mulig, Herre, la dette begeret gå meg forbi, men ikke som jeg vil.» Den gudsfrykten der og hele forløpet etterpå. Det er ikke mye i Bibelen som beskriver at han var redd for smerten, den fysiske smerten, eller det han ble utsatt for. Men når han henger på korset, skjønner vi jo at det mest dramatiske var å bli adskilt fra Gud, fra sin Far. «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» Den smerten det er. Jeg gråter jeg òg. Å komme på avstand... Når jeg ser tilbake, er det det jeg er mest redd for: å komme på avstand. Det ønsker vi aldri å oppleve igjen. Fordi et liv på avstand ... Det er å ha det på avstand. Selv ... det er

heavy greier. Men å kunne da ta på hans byrde, som han sier er lett, det å bli båret av ham isteden. Det er noe annet. Det er virkelig noe annet. Det er du et levende eksempel på. Et levende eksempel på Guds nåde. Helt klart.

Og med de bibelversene du snakket om her, at Jesus kjente på det vonde. Men jeg har opplevd at da jeg leste og så at Jesus bar frykten og angsten, at han foreslo at vi kan få bli kjøpt fri fra det. For meg ble det et gjennombrudd da jeg sleit med sånt. Dette er jo konkret. Det står i Bibelen at dette tok Jesus, for at vi skal slippe. Det står helt opp i dagen, men det er ikke alltid vi ser det. Han bar frykten. Han har båret depresjonen. Tatt alt på seg så vi kan bli fri. Her sitter du og har blitt satt fri av Jesus. Det står omtrent 365 ganger i Bibelen: «Frykt ikke». Det er en for hver dag i hele året. Det er ikke noe å frykte. Og den fullkomne kjærligheten driver frykten ut. Helt riktig. Det må du nesten lese. Ja, gjør det. 1. Johannes 4,18: «Frykt er ikke i kjærligheten, men den fullkomne kjærligheten driver frykten ut. For frykten har med straff å gjøre, og den som frykter, er ikke blitt fullkommen i kjærligheten.» Jo mer man elsker Jesus, jo mindre frykt har man egentlig. Da blir man fylt med hans kjærlighet. Da driver den frykten på dør. Sånn oppleves det i hvert fall. Sånn er det, ja.

Hvis du skulle beskrevet hverdagen din nå i forhold til sånn som det var før Jesus kom? Hva er den største forskjellen da? Det er jo den freden som man kjenner. Det er også noe som jeg ber om hver morgen i bilen. Om hans fred som overgår all forstand. Den kan jeg kjenne på. Veldig mange ganger kommer det en sånn fred inn i bilen på vei på jobb. Det er ikke hver dag som er like salig. Noen ganger føles det som ørkenvandring. Men det er sånn livet er. Det er ikke alle dager som er like, det er noe med beslutningen. Uansett hva jeg føler og kjenner skal jeg begynne dagen. Sammen med Jesus skal jeg lese, be og lovsynge. Samme hva jeg kjenner. Det er en viktig nøkkel. Ikke gi slipp eller la det bli avstand. Fordi da kjenner jeg ikke noe. Det er det som er. Det er uansett å stole på han, samme hva du kjenner eller føler. Det vil være motstand og dager som er elendige, men du kan ha fred likevel. Hva gjør du selv på de dagene for å få påfyll, på tross av at det er stille og som en ørken?

Da er det bare å lese Bibelen, lovsynge og be uansett. Så er det bare å legge dagen i hans hender. Du er ikke nær i dag, men jeg vet at du er det og stoler på deg. Det er veldig viktig. For dem som har blitt veldig såret og skuffet: Hvordan kommer man seg videre og våger seg inn i et kristent fellesskap?

Tilgivelse

Det er noe som jeg sa etterpå Levende Ord den gangen. Jeg hadde det helt i vrangstrupen. Jeg hadde ikke... Jeg hadde ikke tro på denne menigheten. Det kan hende jeg ikke har nå heller. Det handler om å ta vare på det gode. Jeg har mye jeg er så takknemlig for i det miljøet, som har formet meg og gjort meg til den jeg er. Så handler det også om tilgivelse.

Det å ikke la noen bitter rot få vokse opp, og ikke gi den plass. Det står jo så alvorlig som: «Se til at ingen forspiller Guds nåde. La ingen bitter rot få vokse opp og volde skade, så mange blir smittet av den.» Det er ganske alvorlige ord, egentlig. At en bitter rot kan forspille Guds nåde. Mange blir smittet av den. Det har man kanskje sett i en del splittelser rundt om i Norge. I Norge smitter det mange. Mange sitter igjen med sår og bitterhet som de drar med videre. Alt du drar med deg videre... Du putter det oppi en ryggsekk. Den blir bare tyngre, tyngre og tyngre. Tilgivelse er som å bare tømme ut den sekken ved korset. Det hindrer deg i vandringen med Jesus på så mange måter å bære med seg bitterheten.

Jeg gjorde det konkret selv. Jeg kontaktet pastoren i den menigheten. Jeg sa at jeg tilga ham for det som hadde vært vanskelig. Samtidig sa jeg hva det var, og ba om tilgivelse. Det var med på å sette meg fri. Det samme fikk jeg med eieren i bedriften jeg var i. Han lagde veldig mye problemer. Jeg ringte ham og pratet med ham og sa at jeg tilga ham. Det hadde gjort veldig inntrykk på ham. Og det er jo det som er med tilgivelse. Ikke bare blir du fri selv, men du setter også den andre fri. Man kan jo velge å motta det eller ikke, det velger man jo selv. Det betyr ikke nødvendigvis at man skal glemme, men man slipper å bære med seg den bitterheten det er i utilgivelse. Det er så viktig og kanskje ikke kommunisert nok. Tilgivelse er virkelig et steg i utfrielse. Det er helt bibelsk.

Ja. Absolutt. Jeg leste om Stefanus som ble steinet. Han roper ut... Selv på det siste var han egentlig... Det ser vi gang på gang i Bibelen. «De vet ikke hva de gjør» under korsfestelsen. Det er en nøkkel som man må ta på alvor. Det er tilgivelse. Absolutt.

Menighet og fellesskap

Du nevnte at du ikke har tro på den tradisjonelle menighet. Vi står jo sammen i tjenesten. Vi har reist rundt på oppdrag. Du har i høyeste grad tro på et kristent fellesskap, men vil du utdype hva du mener?

Det er veldig viktig med et kristent fellesskap, men jeg har ikke på en måte den organiseringen som vi ser, med at det skal være medlemslister, statsstøtte osv. Det skal selvfølgelig være ordninger og systemer, men det er ikke systemet som må styre. Det er Jesus som er hodet for menigheten, han må styre. Den Hellige Ånd må få fritt spillerom for å møte og forvandle mennesker for evig.

Amen, amen. Hva har du i hjertet ditt nå? Hvilke behov har du? Hva lengter du etter å se?

Å se et fellesskap vokse. Og mennesker få møte Jesus på ordentlig. Å få oppleve at han er ekte. Det er ikke eventyr, han fins. Han vil ha fellesskap. Ønsker å se mer av det, å kjenne Jesus på en naturlig måte i hverdagen. Uten at det blir religiøst og stivt.

Det kan jeg sette mitt stempel på òg. Det er det vi vil se. Og helbredelser, utfrielser. Apostlenes gjerninger i praksis.

Ja. Amen! Det ser vi rundt i Norge. Det skjer veldig mye nå. Hadde vi lagt sammen vitnesbyrdene, hadde vi sett at det er noe spesielt som skjer. Men da må jo systemene være på plass. Da må man stille spørsmål om det finnes mer effektive måter enn de som har blitt brukt. Jeg vet at vi snakker samme språk, så jeg gleder meg. Så ser vi også at det er der hvor ting virkelig skjer, det er ikke røykmaskiner, det er ikke strobelys. Det er ikke noen spesiell stemning som skal skapes. Det er helt analogt. På de sterkeste samlingene jeg har vært på, er det kun et piano. Det er ikke engang en overhead eller hva skal jeg si. Ingenting. Noen ganger har det vært lovsang. Da kutter de et piano, så det er kun stemmene våre. Det høres ut som det er 250 pers, og så er det 20 stykker. Jesus er midt iblant oss. Det var ikke noe fancy greier i Det nye. Det var enkelt. Det var mye lettere. Det handler om hjertet. Og at ordet fikk komme frem med Ånds og krafts bevis. Det vil vi se mer av.

Absolutt. At det blir gjort i Jesu navn. Det er ikke noen pastor som har et show. Det er Jesus som skal få fritt spillerom. Den Hellige Ånd som skal få virke. Amen.

Velsignelse

Tusen takk for at du ville dele historien din med oss, Remi. Og Gud velsigne deg i alt som ligger foran. Hele familien, flokken og alt blir rikelig velsigna i Jesu navn.

Tusen takk. Vær velsigna du òg. Takk for det.

Hvordan dette ble laget

Dette er forfatterens eget verk. Det ble satt sammen med [junifye](#) og en KI-assistent.

En gave til støtte — [Stripe](#) eller **Vipps 909 24 934**

Skann for å lese denne boken på nett